

20 December 2013, Remco:

Vanaf onze hotel kamer in Kratie kijken we op een eiland, dit eiland heet Ko Trong. Vandaag gaan we maar eens een kijkje nemen, na de ochtend rituelen wandelen we naar de pier. De pier is een vlonder, waar bootjes aan kunnen leggen, eigenlijk is het gewoon een steiger. Er liggen 2 bootjes en een daarvan gaat naar de overkant, maar..... alleen als er mensen genoeg zijn. Wij zijn met zijn tweeën en wachten geduldig af, we hebben geen haast en genieten van het mooie weer. Langzaam druppelen de mensen binnen, net als 2 Nederlanders. Ze kijken wat in het rond en vragen zich af wat en hoe het werkt hier. We spreken ze aan en vertellen dat ze moeten wachten totdat de boot vol is. Ook zij hebben geen haast, dus wachten geduldig af. We komen aan de praat en vragen hoelang hun reis is, ze durven het bijna niet te zeggen, maar het is 3 maanden. Ze vroegen het ook aan ons, nu durven wij het bijna niet te zeggen. De boot is vol en we vertrekken naar de overkant, het is 5 minuten varen. De boot strandt op het strand, via een waggelende loopplank balanceren we ons op het strand. Het strand is erg lang en erg breed, het duurt ook zeker 5 minuten voordat we naar boven kunnen om het eiland verder te onderzoeken. We worden gelijk belaagd met mensen die fietsen willen verhuren of ons rond het eiland willen rijden. Wij besluiten om te gaan wandelen, tenslotte is het maar 3 a 4 uur wandelen. We wandelen op een pad, wat eerst van beton is, het is smal, maar breed genoeg om 2 brommers elkaar te laten passeren. Wij kunnen af en toe wegspringen als er een brommer of fietser aan komt rijden, naast het pad is gewoon gras of zand. Het is weer een vredig dorpje, zoals alle andere omschreven dorpjes. Met de houten hutjes, daken van zink of riet en af en toe een huis van steen. In een van de tuinen zien we een bord staan met kapper, onder het huis staat een kappers stoel met een spiegel. Wij blijven even staan en worden aangesproken door een lokale man van in de 60. Hij gaat over van Engels naar Frans als hij merkt dat Ilja een woordje Frans spreekt. Ik versta er geen bal van, omdat ik lichaamstaal spreek, denk ik af en toe wat op te pakken. De man wilde graag dat ik les kom geven in Spaans, haha ik versta wel Spaans maar spreken. We slaan het aanbod af en voelen ons wel vereerd, we wandelen verder. We zijn lekker aan het wandelen en komen af en toe de andere Nederlanders tegen. Even verderop is een hotel met een restaurant, die volgens de boeken als beste staat aangeschreven. Haast niet te geloven als je aankomt lopen, prachtige mooie bungalows met een zwembad. Dan te bedenken dat het dorp in een traditionele staat is, met de houten hutjes met de zinken daken. Duidelijk een buitenlandse investeerder die oog heeft voor alles wat een rijke reiziger wil hebben. We bestellen een broodje en een kopje koffie. We zitten gezellig te kletsen over van alles en nog wat. Na een uur besluiten we weer verder te gaan. We ruiken iets, wat op eten lijkt, een vrouw is gebakken banaan aan het frituren, ze roept ons naar binnen. Ze vraagt of wij wat willen hebben, ach ja laten we het gewoon doen. Het smaakt best en we rekenen een dollar af. Tijdens het eten, zagen we 2 mensen voorbij fietsen, maar al snel kwamen ze weer terug fietsen. We vroegen aan het 2tal, waarom ze zo snel terug kwamen, meer om te weten of wij dan ook terug moesten. Ze dachten dat er niets meer was, wat wij hadden begrepen is, dat er nog een drijvend dorpje moest zijn. Zij weer terug en ja hoor, ze hadden het ook gevonden net als wij. Deze mensen wonen op woonboten, niet net als in Nederland, met vaak nog een eigen tuin en een parkeerplaats voor de deur. Deze mensen

Schipper mag ik overvaren.....

Geschreven door Remco & Ilja
zaterdag 28 december 2013 04:12 -

wonen ongeveer 20 meter van de kant en moeten of zwemmen of met een bootje naar de kant. Het ziet er erg leuk uit, de huisjes die we tot nu toe gezien hebben, hebben ze nu op het water. Een vlonder met daarop de bekende houten huisjes erop gebouwd. Kinderen spelen op het strand en als ze wat willen eten of drinken moeten ze naar hun huis zwemmen. Een bijzonder gezicht is het, naar schatting zien we zo'n 20 woningen op vlotten. Na wat foto's en film schieten lopen we verder, om weer terug te gaan moeten we dwars door de rijstvelden, het strand weer op wachten op de ferry. Als je niet zou weten hoe het werkt, heb je geen idee waar je nou op staat te wachten. De ferry kwam al snel, deze keer wachtte hij niet wanneer de boot vol was om te gaan varen. Het was een zeer geslaagde dag, uitgeput komen we in het hotel rusten wat uit, daarna is het alweer etenstijd.